

РЕШЕНИЕ

№ 6073

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5603** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Яо К. М., [дата на раждане] в К. д'И., живущ в Република Т., с адрес [населено място], кв. Е., ул.К., чрез адв. С. Ш., АК – Х., със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Заповед № 4536 ОЧ – 55/28.02.2020г. на началника на ГПУ – С..

Със заповедта , на основание чл. 44, ал. 1, чл. 41, т. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 и чл. 44в от ЗЧРБ и чл. 24, пар. 2, б. „В“ от Регламент ЕО № 1987/2006г. на Яо К. М. са наложени принудителни административни мерки „връщане до трета страна, страната на произход“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от три години.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, при наличие на отменителните основания по чл. 146 от АПК. Правят се възражения, че заповедта не е надлежно връчена на жалбоподателя, а той е разбрал за нея от друга заповед – Заповед № 4536ОЧ – 56/28.02.2020г. на началника на ГПУ – С.. Твърди се, че не е спазена процедурата, изискванията за форма и съдържание на акта. Липсват мотиви, не са посочени фактически основания и обстоятелства, съобразно конкретния случай. Представени са писмени бележки. В тях се посочва, че следва в заповедта да се конкретизира третата страна до която е разпоредено извеждането на чужденеца, с цел проверка спазването на чл.4, ал. 3 от ЗУБ. В този смисъл и съдебната практика на

ВАС – решения по адм.дело № 900/2019г. и адм.дело №2444/2019г. По отношение на забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС не са изложени мотиви относно определения срок от 3 години.

Ответникът – началникът на ГПУ – С., редовно уведомен, не изпраща представител, не представя становище по жалбата.

СГП, редовно уведомени, не изразяват становище по съществуването на спора.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства ведно с доводите на страните, от фактическа страна установи следното:

При извършена гранична проверка на документите за пътуване на лицата Яо К. М. и С. К., пристигнали на ГКПП „Капитан А.“ на 28.02.2020г. около 04.00 часа за влизане в страната с автобус марка „Т.“ с турски рег. № 34YK1853 е установено, че испанският визов стикер на С. К. и португалското разрешително за пребиваване на Яо К. М. са неистински.

Изготвена е докладна записка УРИ 4536р – 5286/28.02.2020г. до началника на ГКПП „Капитан А.“ към ГПУ С. с която е направено предложение за налагане на ПАМ – „принудително отвеждане до границата на Република България“, „забрана за влизане в Република България“ и настаняване в СДНВЧ до извеждането на чужденците от територията на страната.

Яо К. М. е задържан за 24 часа със Заповед за задържане на лице УРИ 4536зз – 77/28.02.2020г. Настанен е в СДНВЧ на същата дата със Заповед №4536ОЧ – 56/28.02.2020г.

Издадена е процесната Заповед № 4536 ОЧ – 55/28.02.2020г. на началника на ГПУ – С., с която на основание чл. 44, ал.1, чл. 41, т.1 и чл. 42з, ал.1, т.1 във връзка с чл. 10, ал.1, т. 25 и чл. 44в от ЗЧРБ и чл. 24, пар. 2, б. „В“ от Регламент ЕО № 1987/2006г. на Яо К. М. са наложени принудителни административни мерки „връщане до трета страна, страната на произход“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от три години. Заповедта препраща към мотивите, съдържащи се в докладна записка УРИ 4536р – 5286/28.02.2020г. до началника на ГКПП „Капитан А.“ към ГПУ С..

В хода на съдебното производство е приета експертна справка №85/2020г., изготвена от специалист в областта на криминалистиката в ГКПП „Капитан А.“ от ГПУ С.. Видно от нея, бланката на представеният за изледване документ– Португалско разрешително за пребиваване № 072124, издадено на името на Яо К. М., [дата на раждане] е неистински документ.

В административната преписка се съдържа Заповед рег. № 885 от 27.05.2014г. на директора на РДПП – Е. за оправомощаване на началника на ГПУ С. да издава заповеди за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал.1, т. 2 и т. 4 и заповеди по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена в срок, от адресата на акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Относно компетентността на издателя на акта: С процесната заповед са наложени принудителни административни мерки по чл. 39а, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗЧРБ. Принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции

"Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица, съгласно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ. Заповед №4536 ОЧ – 55/28.02.2020г. за налагане на принудителни административни мерки „връщане до трета страна, страната на произход“ и „забрана за влизане“ е издадена от началника на ГПУ – С.. В административната преписка се съдържа заповед рег. № 885/27.05.2014г. на директора на РДГП – Е., посочена като основание за издаване на процесната заповед. Видно от съдържанието на оправомощаващата заповед, находяща се на л. 29 от адм.дело № 292/2000г. на Административен съд Хасково, изпратено за разглеждане на АССГ, директорът на РДГП – Е. е оправомощил поименно главен инспектор М. Д. И. – ВНД началник на ГПУ – С. при РДГП – Е. да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗЧРБ. Процесната заповед е издадена от компетентен орган, от М. Д. И., в качеството му на началник ГПУ – С., оправомощен със заповед от директора на РДГП – Е..

Не са допуснати нарушения на формата и съдържанието на акта, заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Мотиви за издаването ѝ се съдържат и в докладна записка УРИ 4536р – 5286/28.02.2020г. до началника на ГКПП „Капитан А.“ към ГПУ С.. Със заповедта са наложени две отделни принудителни административни мерки, при спазване на разпоредбата на чл. 42з о ЗЧРБ, която позволява забраната за влизане да се наложи едновременно с принудителната административна мярка по чл. 40, ал. 1, т. 2 или по чл. 41, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

Няма допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Невръчването на същата на жалбоподателя не е нарушение на процедурата по издаване на акта, което касае неговата законосъобразност. Връчването на административния акт е свързано с правото на обжалване на същия, упражнено в случая своевременно.

По приложението на материалния закон:

Принудителната административна мярка „връщане до трета страна, страната на произход“ е наложена на основание чл. 41, т.1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал.1 от ЗЧРБ. По силата на чл. 41, т.1 от ЗЧРБ, връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В случая, при опит да влезе на територията на страната Йо К. М., [дата на раждане] в К. д'И., живущ в Република Т. е представил неистинско португалско разрешително за пребиваване. С приложена към делото експертна справка №85/2020г., изготвена от специалист в областта на криминалистиката в ГКПП „Капитан А.“ от ГПУ С. е установено, че португалското разрешително за пребиваване № 072124, издадено на името на Йо К. М., [дата на раждане] е неистински документ. Чужденецът е представил документ с невярно съдържание по смисъла на чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно неистинско португалско разрешително за пребиваване и е направил направил опит да влезе в страната или да премине през нея чрез използването на този неистински документ, основание по чл. 10, ал.1, т.7 от ЗЧРБ. При наличие на материалноправните предпоставки на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал.1, т. 7 и т. 23 от ЗЧРБ е наложена ПАМ „връщане в трета страна, в страната по произход“. Действително, в заповедта не е посочена третата страна, в която е разпоредено връщането на

чужденеца, при липса на предоставен срок за доброволно изпълнение. От мотивите на докладната записка, обаче, цитирана в процесната заповед и неразделна част от нея, може да се направи извод, че третата страна е Република Т., от която е влязъл автобусът с чужденеца при опита му да премине ГКПП „Капитан А.“. В докладната записка се предлага принудително отвеждане на чужденеца до границата на Република България, тоест до мястото на опита за преминаване на територията на страната. При преценка по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ няма основания да не се наложи посочената ПАМ. Разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ в случая е неприложима. Връщането е разпоредено до трета сигурна държава, в която се намира постоянния адрес и местопребиваване на чужденеца, както сам е посочил в жалбата си, алтернативно до държавата по произход. Цитираната в писмените бележки съдебна практика на ВАС на РБ е неприложима, защото касае чужденци, които са предявявали искания за международна закрила по ЗУБ, но с влязло в сила решение е постановен отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище. Жалбоподателят не е подавал молба за закрила по ЗУБ.

По отношение на наложената ПАМ – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от три години също са спазени материалноправните изисквания на разпоредбата на чл.42з, ал. 1, т.1от ЗЧРБ. Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. В случая се доказва опит за влизане в страната или преминаване през нея чрез използване на неистинско разрешение за пребиваване, основание по чл. 10, ал.1 т. 7 и т. 23 от ЗЧРБ. Както е посочено по-горе, представеното при граничната проверка при влизането в страната португалско разрешително за пребиваване е неистински документ. Срокът от три години на забраната е съразмерен с тежестта на деянието и неговата обществена опасност. Възпрепятствано е използването на страната като транзитен пункт за преминаване в друга държава – членка на ЕС с неистински документи и без законово основание за това. При максимален срок от 5 години, определените 3 години за забраната за влизане са при съобразяване на чл. 6 от АПК и целта на закона. Не са налице основания за отмяна на заповедта и в тази ѝ част. За прецизност следва да се посочи, че въвеждането на сигнала за отказ за влизане следва да е на основание чл. 24, пар. 3 във връзка с пар. 1от Регламент ЕО №1987/2006г. Жалбата е неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли изцяло.

Поради горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Яо К. М., [дата на раждане] в К. д'И., живущ в Република Т., с адрес [населено място], кв. Е., ул. К., чрез адв. С. Ш., АК – Х., със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Заповед № 4536 ОЧ – 55/28.02.2020г. на началника на ГПУ – С..

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: